

Я — мадьяр

Шандор Петефі

Я мадьяр. В п'яти частинах світу
Іншої Угорщини нема.
І числом окрас тих не злічити,
Що вона на грудях підніма.
З гір високих гострий зір сягає
До запінених каспійських вод,
Мов у пошуках земного краю
Простяглись степи за небозвод.

Я мадьяр. Поважну вдачу маю,
Ніби скрипок наших перший звук.
Усмішка моя не часто грає,
Сміх мій також не лящить навкруг.
Прийде радість і затьмарить небо:
Плачу з радості, а в горя час —
Засміюся весело, бо треба,
Бо не хочу співчуття від вас.

Я мадьяр. І погляд мій заходить
За моря давно минулих днів,
В обшир той, де ти, боєць-народе,
Скелі перемог своїх підвів.
Грали ми на європейській сцені
Не останню роль. Сіклись мечі.
Їх боялись вороги численні,
Як дитина блискавок вночі.

Я мадьяр. Та що тепер мадьяри?
Слави мертвої бліда мара
З'явиться, але судьби удари
Геть женуть, бо ще їй не пора.
Вміємо мовчати так чудово,
Що й сусід не чує боротьби.
А брати для нас готують знову
Чорний саван суму та ганьби.

Я мадьяр. І сором заливає

Очі — через те, що я мадьяр,
Через те, що в нас і не світає,
Хоч у інших вже горить пожар.
Тільки ж ні за яку мзду та славу
Не покину я серед негод
Батьківщину на одчай та збаву,
Бо й в ганьбі люблю я свій народ!